

El pacte

Les eleccions municipals de València han estat guanyades per la dreta. La suma del PP i d'UV (regionalistes folklòrics) dona un regidor més que els obtinguts pel PSOE i per IU. Els xics de Julio Anguita d'aquesta ciutat ha tingut la penosa sagacitat de podar totes les seues possibilitats de creixement. S'han quedat com estaven i fins i tot encara han perdut alguna cosa. Però han aconseguit fer malbé la continuïtat del govern municipal socialista. La Izquierda Unida indígena continua a mans de polítics gallinacis i no és esperable que volen més enllà del que la seua grosseria els autoritza.

Així doncs, estem abocats a un ajuntament de dreta, un fet que ni els més espavilats gosaven a creure, encara que el pronosticaren. El renaixement de la hidra conservadora local —que és bèstia de molt peculiar espècie— es podia pensar, però no es podia donar per cert mai. En el fons, ens aferràvem a la idea que aquest electorat moll i iconoclasta no faria un gir tan radical. Però, és clar, li ha pegat per no ser, precisament, un gir radical.

Una vegada consumat el canvi, ens podem consolar amb l'esperança que una pausa en l'oposició serà bona per a l'autocrítica dels socialistes. Han comès errors grossos i la Generalitat no n'ha estat aliena. El problema és que a València pràcticament no hi ha qui li ho diga a Joan

Lermna, el molt honorable. Entre obsequients, vençuts i calculadors, gairebé no queden discrepants.

Però al que anàvem: el pacte. Em referesc al pacte necessari entre els partits guanyadors, els populars i els regionalistes. Com a nòvios condemnats a entendre's per interessos familiars, fa setmanes que van insinuant-se i rebutjant-se. Tots dos intenten valorar al millor preu les seues respectives dots. I això és molt lògic en l'estira i arronsa del negoci. Però el que és paradoxal i risible és que el regionalisme capitalí i analfabet que patim es pretenga investir de nacionalisme progressista i legitimador. Fins al punt que espera ser retribuint per mitjà del nombre de regidors i d'altres prebendes per aportar-hi aquesta patent.

El deliri no passa de ser un sàinet, però la "via valenciana", aquesta manera tan singular i autòctona de no solucionar els problemes, podria il·luminar un ajuntament de nacionalistes trontronats i de socialistes *light*. Per a pactes, aquest.

J.J. Pérez Benlloch

Caso, sí; Suárez, no

En el panorama polític sorgit de les eleccions municipals i autonòmiques del 26 de maig, cal destacar el fet que els dirigents (¿provisionals?) del CDS han aconseguit aturar el pànic postelectoral ocasionat per la dimissió d'Adolfo Suárez i les fugides d'Inigo Cavero i d'Eduard Punset. José Ramon Caso, que per primera vegada no actua com un simple escolanet de Suárez, ha aparegut aquests dies com un secretari general sòlid, serè i que sap el que es du entre mans. Ha sabut obrir un procés de revisió estratègica i estatutària limitat i ordenat, almenys de portes enfora, i ha conservat fora del debat el programa i les definicions del partit. I em sembla encertat.

El problema principal d'aquesta mena de partits que actuen a cavall d'un bipartidisme potent i anorreador és que se la juguen a cada elecció. Actuen amb un marge polític tan estret que qualsevol retrocés els deixa en una situació delicada. És un fenomen que coneixen bé les democràcies europees, i si no que els ho preguntin per exemple al socialdemòcrates i liberals anglesos, i als liberals alemanys. La funció de partit-frontissa té l'avantatge de vorejar sempre les àrees de poder, però quan no és així, ningú no el vol i tots li fan la llesca.

Ara bé, al marge de les consideracions genèriques, possiblement el llast més gran que arrossega ara el CDS és el mateix Adolfo Suárez. És cert que encara és el seu ham electoral

més popular, però també és cert que els seus inexplicables eclipsis polítics i els seus errors comprometen cada dos per tres el "seu" partit. Suárez no mana oficialment i es un bon moment per allunyar-lo d'una vegada de la vida partidista i fins i tot de la vida pública política, simplement

perquè la seua aportació personal ha resultat durant aquests últims anys ben poca cosa per culpa d'ell mateix. Ja no val referir-se a la seva tasca com a ex-president del govern, ja fa molt temps d'allò i les successives revisions fan que la transició aparegui cada vegada més com un procés molt discutible. Suárez va sortir del govern per la porta falsa entre el gener i el febrer de 1981, però el fet de quedar-se assegut durant els trets del 23-F i la idea que havia caigut del poder ganivetejat per l'esquena per antics militants d'UCD, com Miguel Herrero de Miñón, li va permetre encetar una nova aventura sobre la base d'un partit disciplinat i sòlid i un lideratge indiscutit que li permetria en pocs anys recuperar el despatx presidencial de la Moncloa. Els fets han demostrat que no solament això és difícil, sinó que Suárez és un polític que comet errors i errors molt greus. És un polític vacil·lant, sense un projecte clar i que només aporta una bona idea al joc polític. La d'interposar un partit moderat i moderador entre els dos grans, que no el poden veure.

Josep M. Sanmartí

